

Farní zpravodaj

Český Krumlov

29. 12. 2019

č. 52/2019

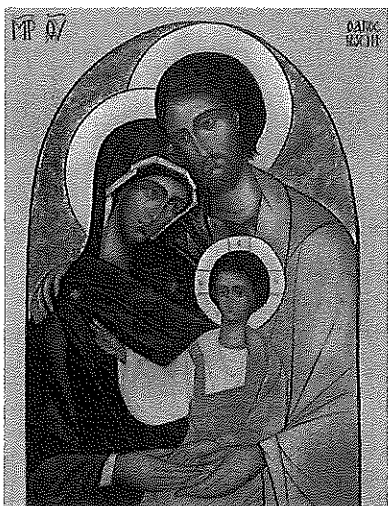
01.01.2020

01/2020

*Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
Slavnost Matky Boží, Panny Marie*

Církev na tuto neděli, tedy do těsné blízkosti slavnosti Narození Páně,

umístila slavení **svátku Svaté rodiny**, a tím pochopitelně měla v úmyslu vyzvednout její důstojnost a důležitost. Svatá rodina je dnes zachycena v tom nejintimnějším a nejšťastnějším okamžiku života, který prožívají také ostatní rodiny – radost z narození prvního dítěte. Náš obvyklý způsob přemýšlení o Ježíšovi jakožto Božím Synu, zrozeném z Otce přede všemi věky, by nás mohl odvést od

plného zachycení hlubokého pouta spojujícího situace Svaté rodiny a našich rodin. Takový způsob uvažování by byl chybou, protože milost pochopitelně neruší přirozenost.

Maria s Josefem prožívali své rodinné události způsobem, jenž není odlišný od běžného života dvou chudých snoubenců, kteří se mají rádi, a to i přes atmosféru mysteria, v níž se odehrávalo narození jejich dítěte. Navíc je pravdou, že oni dva byli prvními, kteří se podivovali nad tím, co se odehrávalo kolem dítěte a jaká slova o něm byla pronesena (srov. Lk 2,33). Také oni žili životem víry a byli krok za krokem uváděni k odhalování Boží vůle a plánu, podobně jako každá lidská dvojice. V evangelijním vyprávění je všechno naprosto pravdivé a lidské; nic není odřikáváním pouze nějaké role, která by už byla dříve sepsána a dobře známa.

Touto slavností chce církev především vyzvednout a potvrdit důstojnost rodiny, z níž ona sama přijala Spasitele. Kromě toho nám chce také pomoci rozjímat nad touto skutečností z pozice křesťanů nacházejících se v samotném lůně života nás všech a navíc s vědomím, že jí musíme být ostatně my všichni za život vděční.

Najdou se lidé, kteří říkají, že my kněží vlastně vůbec nevíme, co to je život rodiny, a že bychom v těchto záležitostech měli raději mlčet a nechat na každém muži a ženě rozhodnout se svobodně ve svém svědomí o svém chování. Na tomto tvrzení je bezpochyby kousek pravdy. Studium, pozorování nebo občasné kontakty mohou jen stěží nahradit přímé zkušenosti celého života s jinou osobou v každodenním náročném běhu, společné sdílení každého okamžiku, každé věci nebo myšlenky. Přestože ale kněz nemá přímou osobní zkušenost s manželským a rodinným životem, ví, *jak by to nemělo být*, protože se k jeho srdci ve zpovědi, avšak i mimo ni, dostávají

obvykle velmi hořké situace, nebo dokonce rodinná dramata toho nejtěžšího ražení. Ví však především, *jak by to mělo být*, protože se musí potýkat s výkladem slova toho, kdo dal vzniknout rodině, kdo ji vykoupil a posvětil svátostí.

Velmi rád bych chtěl společně s vámi hledat, jaká je vlastně tato Boží vůle vzhledem k rodině; vůle, kterou žádné referendum nemůže zrušit a žádný lidský zákon ji nedokáže změnit. Jinak řečeno, jaká je vůbec idea rodiny, kterou měl Bůh na mysli, když na počátku stvořil člověka jako muže a ženu a požehnal jim se slovy: „*Plodte a množte se... Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem*“ (Gn 1,28; 2,24).

Podle Božího plánu měla být rodina pokračováním stvoření. Určitým způsobem přebírá také svůj význam ze stvoření. Co to však je „stvoření“? – Jedná se o účast života na lásce. Bůh tvoří, daruje život svobodným bytostem, neboť je dobrý, poněvadž je láskou a láska tíhne svou vnitřní vahou k tomu, aby se dále šířila a sdělovala. V tomto světle se rodina jeví jako Bohem chtěná skutečnost, aby se mohl život skrze lásku šířit v čase.

Je vůbec v dnešní době možné věřit této tak vznešené ideji rodiny a dále ji rozvíjet, aniž by se na nás nepohlíželo jako na naprosté snílky, kteří žijí mimo čas? Je vůbec ještě možné v rodině spatřovat hnízdo života a kolébku lásky v době, kdy je tak často pod tlakem různých hrozeb nebo se stává dějištěm mnoha hrůzných skutků? – My křesťané musíme odpovědět ano, nejenže je to možné, ale dokonce nutné! Věřící lidé jsou dnes povoláni k vydávání právě takového optimistického svědectví, které dosvědčuje hodnoty stvoření plynoucí z Božího slova. K takovému svědectví nás ostatně vybízí a povzbuzuje celá dnešní oslava.

Skutečně je možné, aby se dva lidé poznali, pocítili a zakusili, že se mají rádi, a to jedinečným způsobem, odlišným od každého jiného citu, který dosud mohli zakusit. Opravdu je možné, aby jejich láska dozrávala až k okamžiku, kdy pohltní celou jejich existenci a úplně je promění, podobně jako stravující oheň, jenž rozpálí všechno, k čemu se dostane. Je skutečně možné, aby jednoho dne takto dospěli k oltáři a s důvěrou žádali Boha, aby požehnal jejich lásce a daroval jim také děti; a i přes křehkost a slabost svých těl budou usilovat o zachování této lásky čisté po celý jejich život. Skutečně je možné, že se kolem nich, či lépe z nich, rozvinou další životy, kdy i přes mnohé hluboké bolesti a dlouhé společné roky rodina vytrvá a jejich láska nijak nevyschne. To všechno je možné z jednoho prostého důvodu, totiž že

láska skutečně existuje, a snad jsme se my všichni o tom mohli nějak konkrétně přesvědčit.

Jaká je cena takového způsobu života, mohl by se snad někdo ptát. Copak to není hrdinství nebo přímo svatost? – Jistým způsobem ano, protože každý autentický křesťanský způsob života je povoláním k hrdinství. To skutečné tajemství však spočívá v následujícím: nikdy neztratit kontakt a nevzdalovat se od kořene, z něhož se kdysi zrodila rodina; tím kořenem je pochopitelně láska. V současné době se hodně mluví o právu na rodinu. Ale běda nám, pokud očekáváme zrození nebo obnovu rodiny jednoduše od nového předpisu, který upravuje právní nebo dědické vztahy mezi manželem a manželkou nebo rodiči a dětmi. Bylo by to pochopitelně velkým zklamáním. Obnova sama o sobě nevyplyne z nového zákona, ale jen z nové lásky; láska je skutečností, jež nechává růst, nově se narodit a jež jediná může udržet rodinu při životě.

Zdá se to být nemožné, protože se hned začíná uvažovat, bohužel bezdůvodně, nad jistým druhem lásky, který je sám o sobě nestabilní, omezený a v konečném důsledku předurčený k zániku, stejně jako každá věc a každý lidský cit. Nemusí tomu však tak být, je-li tato citová láska postupně „pozvedána“ opravdovou láskou. Ano, skutečnou láskou k bližnímu, jež znamená „první a největší přikázání“ a měla by mít první a nejvýznamnější pole působnosti v rodině. Je poněkud zvláštní, když si za láskou k bližnímu představujeme hned lásku k chudým lidem třetího světa, k malomocným, nám vzdáleným, a obvykle v ní nevnímáme lásku k bližnímu, který nám stojí nejbližší a k němuž máme nejkratší cestu.

Pokud skutečná láska, kterou Písmo označuje řeckým pojmem *agapé*, začne doplňovat lidskou citovou lásku, kterou Řekové označovali jako *eros*, pak se setkáme s úchvatnými plody. Svatý Pavel je vyjmenovává v jednom ze svých listů: láska je trpělivá, velkorysá, dobrotivá, nezávidí, nehněvá se... (srov. 1 Kor 13,4n). Tyto plody v podobě rady připomíná i v dnešním čtení: „*Projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte.*“ Jenom takový způsob lásky, jenž není postavený pouze na fyzické přitažlivosti ani na sentimentalitě, ale stává se pravdivým darem sebe sama druhému, je schopný překonat překážky a protiklady, které dnes narušují mnohé rodiny a rozdělují od sebe generace, tedy děti od rodičů. Rodiče soustavně hovoří jenom o *poslušnosti*; mladí zase nechtějí rozumět žádnému jinému slovu

než *svobodě*. Tento protiklad často utváří zákopy nepochopení, hořkosti a zmařených nadějí, a tak ztrpčuje jedněm i druhým život v rodině, mladé často podněcuje k hledání úniku někde jinde, například v nebezpečných drogách.

Boží slovo nabízí východisko z tohoto napětí mezi svobodou a poslušností – je jím právě láska. Svatý Pavel o ní hovoří v dnešním čtení následovně: **„Ženy, buďte svému muži podřízeny... Muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte... Otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.“** Spatřujeme, že tu nejde o vztah mezi autoritou a poslušností, jak se dlouhou dobu v minulosti předkládalo; ale na jedné straně stojí poslušnost a na druhé láska, což je pochopitelně něco naprosto odlišného. V takovém pojetí si nikdo nemůže nárokovat sám pro sebe postoj velitele udílejícího rozkazy, ale všech se dotýká požadavek být darem sebe sama pro ostatní, být jim k dispozici. Jak bychom mohli získat takovou dispozici, která dokáže odpouštět, darovat pokoj a rovněž zapomínat? – Není jenom pouhým plodem správné volby nebo štěstí, i ačkoli volba partnera je veledůležitou věcí. Jde především o velkodušnost; je to vítězství nad egoismem, oním neviditelným zhoubným nepřítelem lásky, a tudíž také rodiny. Nesmíme zapomenout, že je také a především plodem milosti a Boží pomoci. Při podávání svatého přijímání často zpíváme hymnus *Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh*. Hluboce pravdivé je také obrácené pořadí: *Kde je Bůh, tam přebývá láska*. V rodině, v níž je Bůh přítomný skrze víru rodičů, skrze naslouchání jeho slovu, skrze společnou modlitbu a dodržování jeho přikázání, tam láska nechybí nebo se může po každé krizové situaci opětovně narodit. A to je konečně tím pravým důvodem našeho optimistického postoje. Prosme proto dnes společně Svatou rodinu z Nazareta, aby byl Bůh přijímaný skutečně ve všech domácnostech, které se otvírají přijetí nových párů křesťanských manželů, a aby se Bůh opět mohl vrátit tam, kde jeho nepřítomnost činí život rodin bezútěšným a nesnesitelným.

Milí čtenáři farního zpravodaje, milí Boží přátelé,

odečítáme poslední dny, poslední hodiny právě končícího jednoho roku. V předcházejících dnech vánočních svátků jsme si vzájemně vyměňovali přání a zakoušeli jsme blízkost svých drahých i duchovní pouto se vzdálenými našimi

přáteli. Víím, že jsme si přitom uvědomovali i to, že nemálo našich bližních kdekoliv v republice nebo ve světě, též někomu blízkých a přátel, nemohlo prožívat zcela radostné chvíle proto, že zůstali sami, opuštěni ve svých bolestech, nemocech, utrpení, zklamáních. *Rád bych si nejen přál, ale zároveň se obracím s prosbou na Vás, abychom v poslední den tohoto roku 2019 na ně při večerní děkovné bohoslužbě vzpomněli v duchu křesťanské a lidské solidarity.*

Když se v tento večer posledního roku budeme shromažďovat v našich kostelech, abychom poděkovali Pánu Bohu za poskytnutý čas, je namístě se ptát, za co vlastně Pánu Bohu děkujeme. Snad pro nikoho z nás není pozemský život a konkrétní, již nachylující se poslední roční úsek, nebyl procházkou v rajske zahradě. Tu jsme přece ztratili, avšak dle Božích příslibů nás čeká mnohem krásnější, totiž nebeská zahrada. Realistický pohled člověka na život je prost naivních představ, neboť žijeme, abychom byli užiteční pro druhé. Jen ten, kdo by myslel na svůj vlastní prospěch a chtěl by si užívat na úkor druhých, pohyboval by se nikoliv v pohodlné zahradě, ale ocital by se na nebezpečné hraně zkosené strže. Náš dík Bohu je opodstatněný, že jsme v tomto uplynulém roce, který pomalu končí, mohli stát na nejistých místech, ale nezřítily jsme se; neviditelnou Boží rukou jsme byli zachyceni v kritické chvíli.

Podobně jako mnozí jiní jsme se vyrovnávali s nezdarem, ač jsme projevovali dobrou vůli. Museli jsme se rozloučit s některými našimi drahými, i když jsme vyznávali Boží všemohoucnost, bolestně se nás dotýkaly vážné choroby našich blízkých, překonávali jsme nepřátelství statečnosti víry... Za to všechno a za mnohé jiné tíživé skutečnosti máme v poslední den při bohoslužbě děkovat? Ano, milí Boží přátelé, protože jsme v nich měli příležitost k zocelení, vedly nás k opravdovosti a pevnosti. Naše víra se tudíž prohloubila.

V uplynulém tomto roce 2019 jsme zcela určitě vnímali i laskavou Boží náruč podobající se šťastnému zážitku malého dítěte z objetí a políbení svých rodičů. Tak, jak nás dobrý a milosrdný Bůh na dálku provází na náročných cestách v těžkých okamžicích, tak se nás i v pravý čas dotkne s povzbuzující láskou Otce. Náš dík je oprávněný, a večer v poslední den tohoto roku, kéž je naše vděčnost upřímná a opravdová.

(zk)

**Milí čtenáři farního zpravodaje,
milí Boží přátelé v Kristu Ježíši našem Pánu,**

vstupujeme-li do nového roku, jsme jistě zahrnuti hezkými přání a sami se pokoušíme formulovat dobrá předsevzetí.

Rád bych se podělil, ale také sdělil, že bychom na další etapu života měli být vybaveni tak, jako když se vydáváme na cestu, výpravu či pouť. Neseme s sebou to nejdůležitější a tedy to nejpotřebnější.

Dovolil bych si vám doporučit výbavu, která není a nebude přítěží: **upřímnou a pokornou víru v Boha, naději a lásku.** Vybavme svá srdce upřímnou vírou, že Bůh má vše ve své ruce. Chraňme si naději, že vše obtížné lze s Boží pomocí překonat. A konečně držme se lásky, která má sílu proměnit nás samé i celý svět.

Milí Boží přátelé, kéž na přímluvu Panny Marie, Matky Ježíšovy i matky naší, všemohoucí a milosrdný Bůh žehná a ode všeho zlého chrání.

Mše svaté v týdnu od 29. 12. 2019 do 5. 1. 2020 Český Krumlov:

30.12.	Po	-----
31.12.	Út	večer: za Marii a Františka Gutwirthovy, sourozence a d. v. o.
01.01.	St	za farnost
02.01.	Čt	
03.01.	Pá	
04.01.	So	
05.01.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 30.12.	ÚTERÝ 31.12.	STŘEDA 01.01.	ČTVRTEK 02.01.	PÁTEK 03.01.	SOBOTA 04.01.	NEDĚLE 05.01.
ČESKÝ KRUMLOV sv. Vít		17:00P	9:30P	17:00P	<u>17:00Ž</u>		9:30P
ČESKÝ KRUMLOV KLÁŠTER						16:00Ž	
VĚTRNÍ		17:00VT	8:00Ž				8:00Ž
PŘÍDOLÍ		17:00Ž	11:15VT				11:15Ž
VĚŽOVATÁ PLÁŇ		15:00P	11:15Ž				11:15VT
KÁJOV		15:00Ž	8:00P	17:00Ž			8:00JR
HOŘICE NA ŠUMAVĚ							

Liturgické texty - Svátek Svaté Rodiny

I. čtení: Sir 3, 3 - 17 II. čtení: Kol 3, 12 - 21 Evangelium: Mt 2, 13 - 23

o z n á m e n í

- Dnes, v neděli 29. prosince v Českém Krumlově po mši svaté budeme přijímat intence na měsíc leden 2020.
- V úterý 31. prosince je památka sv. Silvestra I., papeže. *Bohoslužby v našich farnostech v tento den viz. tabulka, které budou slouženy na poděkování za uplynulý rok 2019 s prosbou o Boží požehnání do Nového roku 2020.*
- Ve středu 1. ledna v církvi slavíme zasvěcený svátek – slavnost Matky Boží, **Panny Marie. Zároveň si připomínáme světový den míru.**
- Ve středu 1. ledna bohoslužby v našich farnostech budou jako v neděli.
- Ve středu 1. ledna v Českém Krumlově při mši svaté bude se konat žehnání koledníkům „Tříkrálové sbírky“.
- Ve čtvrtek 2. ledna je památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve.
- V pátek 3. ledna je pátek po oktávu Narození Páně, zároveň si připomínáme památku Nejsvětějšího Jména Ježíš.
- V pátek 3. ledna je první pátek v měsíci.